

éppen a tökéletes társadalom utópiájának ígértével szereztek maguknak tömegtámogatást. Ez a XX. század és a polgári demokrácia kijózanító csapdája, amiből igazán a mai napig nem tért magához a világ. Ezt a lét-tapasztalatot fejezi ki magas etikai és esztétikai erővel Lőrincz László költészete. „[...] visszahoztam azt, mi bennem égett / s mivel indultam: fényt és emberséget.” (*Meditáció tizenkét kötetzáró sorban; Indulhatok, érkezhettek*). A modern ember elvesztette Istent, elfelejtette nevét, panaszkodik fájdalmasan Nietzsche nyomán Ady Endre, de Lőrincz László, noha érzi az „Egész” szét-töredezetttségét, mégsem fogadja el ezt. „életemben / hitem virul ki a legszebben”

Poétikáját összességében a hagyományörző modernség jellemzi, versbeszéde erőteljesen stilizált, retorizált, ritmizált és poétizált.

Jelentős értékszerkezeti, hangnembeli különbség érezhető az

Indulhatok, érkezhettek és a *Maradékok az életemből* kötetek között. Az első könyv ritka iróniája, olykor groteszk játékossága ellenére is alapvetően melankolikusan elégius, ugyanakkor komolyan szakrális, amibe a hétköznapi élet és a természet apró csodái is beletartoznak.

A háborúhoz, a fogsághoz köthető versek megrendítően, drámaian tragikus erővel szólnak. A *Maradékok az életemből* is hordozza ezt az értékszerkezeteket, de arányaiban itt több a József Attilá-san, villonosan, székeley legényesen hetyke, könnyedén ironikus, teológiájában lázadóbb, hitében bizonytalanabb, vagabund lírai magatartás.

Összefoglalóan megállapítható, hogy Lőrincz László költészete a szép esztétikai kategóriáját célozza, mert a drámai tragikumból, az elégius szomorúságból és az ironikus játékosságból is a létezés kegyelmének értékharmoniójához jut el.

Simon Ferenc

Vass Csaba: Megőrzöm

LŐRINCZ LÁSZLÓ

MEGŐRZÖM NEKTEK

Megőrzöm nektek ezt a nagy időt,
 hegyek között ott fenn a legelőt,
 megőrzöm nektek majd a kutakat,
 réten a keskeny dűlőutakat,
 a fába vésett apró jegyeket,
 a guggoló kamaszos hegyeket,
 megőrzök nektek mindent, ami jó,
 hogy ősz felé érik a mogyoró,
 hogy télen át cukrot hint szét az ég,
 s ministránsként csilingel szán
 s a mén,
 megőrzöm azt is, hogyha szél ered,
 s a csillagok közt baktató szekeret,
 az illatot, a réti meleget,
 libák után a porzó gyereket,
 a nagyanyókat, azt a sok mesét,
 juhok között bárányok melegét,
 az örömet, a fáradt zokogást,
 a kisedek ajkán nyíló csacsogást,
 anyáknak első felfogott szavát,
 az első kocsit, legelső kapát,
 a mindenben azt, mit más majd
 követett,
 a völgy felé rohanó köveket,
 a sír felé mutató nyomokat,
 a pusztítást, háborús romokat,
 az első jajt, az első katonát,
 a letiport zöldellő gabonát,
 a nyitva maradt csillagszemeket
 s az anyák mellét tépő kezeket,
 a nagy havat, amelyen százezer,
 tán annál is több halálba menetel,
 megőrzöm nektek ezt a nagy időt,
 s azt is, mi benne még nagyobbra nőtt,
 az újjáépült drága házakat,
 a lüktető, magasló gyárat,
 az új örömet s újabb gyermeket,
 az újra élő nagy szerelmeket,
 a gond között az elbújt drága jót,
 megőrzöm mind a nagy
 vigasztalót.